

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 23. Vincentii Lerinensis Monita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V.
A.C. 433.

Edit. Sirm.
an. 1630.

& Tonantius, seu Constantius, postquam eos, ut poterant, refutassent, hac super re ad Capreolum Episcopum Carthaginensem scripserunt, rogantes, ut se in hac quæstione veram fidem edocere vellet. (*) Capreolus ipsis respondit, data proluxa epistola, in cujus exordio certiores reddit, Hæresin istam in Oriente Concilio Ephesino damnatam, postea tamen fidem Catholicam de hoc Mystero exponit, & credendi necessitatem asserit unicam in Jesu Christo esse Personam.

§. XXIII.

Vincentii Lerinensis monita.

Eandem Hæresin Nestorii in Gallia Vincentius Lerinensis, sub idem tempus editis adversus Hæreses admonitionibus oppugnavit. In fine moniti secundi dicit, Concilium Ephesinum ante annos trecentis fuisse celebratum. Vincentius, S. Lup. Trecentis.

(*) Hier ergethet sich der Uebersetzer nach seiner schweren Arbeit, und schreibet aus dem Dupin diese Worte heraus: *que ne diroient point les Theologiens de la Cour de Rome, si cette Consultation etoit adressée à l'Evêque de Rome? Quelles consequences ne tireroient-ils point d'une semblable consultation, en faveur des Pretentions de la Cour de Rome? Was folget aber da daraus als daß man die Unbescheidenheit des Dupin, und die böse Art des Uebersetzers erkennet?*

Trecensis frater, postquam vitæ par-
 tem in Militia sæculari consumpsisset, id
 est, verosimiliter in muneribus publicis,
 ad Monasterium Lerinense se recepit, ubi
 otio monastico utiliter usus, sibi ipsi duos
 conscripsit commentarios, in quibus exi-
 mias Regulas ab omni Hæresi præcavendi
 tradit. Se ipsum in hoc opere non no-
 minat, sed sub nomine Peregrini latere
 voluit. Fundamentum suæ Doctrinæ po-
 nit; Legis Divinæ Auctoritati, & dein-
 de Ecclesiæ Catholicæ Traditioni stan-
 dum. (*) Scripturam non sufficere, cum
 diversa ratione explicetur, & omnes Hæ-
 retici eandem pro se interpretentur. Er-
 go ab Ecclesia Catholica verum Scripturæ
 sensum discere oportere, (**) & in ipsa Ec-
 clesia

Sæculum V.
 A. C. 433.

Edit. Baluz.
 p. 374. Com-
 mon. init.

p. 325.

(*) Eximium contra Protestantes testimonium
 dicit alicubi Interpres noster, Papistas per Tradi-
 tionem intelligere quosdam usus, aut Doctrinam,
 Doctrinæ Sacræ Scripturæ contrariam. Quid ad
 hoc respondendum? jam nihil aliud placet, quam
 istud; Domine Interpres! impudentissime menti-
 ris. Omnis Traditio in Ecclesia Catholica, si fi-
 dem tangat, in Sacra Scriptura fundatur.

(**) Hier hätte unser Vielwisser an statt der Læ-
 sionen wider den H. Cyrillus, und die Römischen
 Päbste, eine Anmerkung hersehen sollen, und zeigen,
 was denn für eine Kirche Vincentius für die wahre,
 und Katholische gehalten, und wenn es eine andere
 als

Sæculum V.

A. C. 433.

clesia illud tenendum, quod semper, & ubique, & ab omnibus creditum; enim proprie dici, aliquem esse Catholicum seu universale. Itaque ipsum, si aliqua Ecclesiæ pars ab ea separet, ejusque Communionem, totius corporis, non vero abscissi membri habentem, est ratio, & si novus error totam Ecclesiam inficere adnitatur, inhærendum antiquitati. Doctores probati consulantur, qui diversis locis, diversisque temporibus in communionem Ecclesiæ vixerunt, illudque certissimum habeatur.

als die Römische gewesen seyn soll, müßte er erweisen, in was für einem Lande diese rechtgläubigen, von der Römischen Kirche abge sonderte Leute zu befinden. Das wäre ein Meisterstück für ein breites Maul, wie unser Uebersetzer hat. Die sind vielleicht unter so vielen Millionen der Papisten, das ist, verderbter Christen, in Europa, Asien und Africa, dem Versprechen Jesu Christi zuwider, nur einzele, und unkennliche Protestanten herum gewandert? In diesem Spho hat der Uebersetzer hinzugesetzt, und ausgelassen nach Belieben; endlich setzt er eine Anmerkung auf seiner 458. Seite, in welcher er sich selbst handgreiflich widerspricht; Man muß die alten Kegereyen nicht durch die Tradition, sondern nur aus der heil. Schrift, und durch die alten Concilien der rechtgläubigen Kirche bestreiten; als wenn die Lehre der alten Kirchen Versammlungen keine Tradition wäre.

quod omnes clare, concorditer, sine va-
 riatione docuerunt. Sæculum V.
A.C. 433.

Affert deinde exemplum Donatista-
 rum, at reliquo Ecclesiæ Corpore separa-
 torum, & Arianorum, qui ferme omnes
 Occidentis Episcopos vel seduxerant,
 vel oppresserant. Donatistis major nu-
 merus, Arianis antiquitas opponebatur.
 Huic præcipue Regulæ innititur Vincen-
 tius; in Doctrina Religionis nunquam
 licere quidquam novi afferre, & si permit-
 tente Deo non nunquam viri in Ecclesia
 spectabiles nova doceant, id accidere, ut
 fides nostra probetur. In hujus rei exem-
 plum adducit Nestorium, *qui sibi*, inquit: p. 333. 336.
*magnam apud Episcopos opinionem, & po-
 puli amorem conciliaverat. Qui quotidie
 prædicans, Judæos, Gentiles, Hæreticos
 refutabat. Quamvis hujus viri facundia
 magis admirationi, quam utilitati servi-
 ret, & fama vero major esset.* Vincentius
Lerinenſis;
 Exempla quoque Photini, & Apollinaris memo-
 rat, omnium horum errores explicat, &
 summam refellit; præcipue contra Ne-
 storium probare contendit, unam esse
 Jesu Christi Personam, salva Naturarum
 distinctione. *In Deo*, inquit: p. 343.
*una est substan-
 tia in tribus Personis, in Jesu Christo sunt
 duæ substantiæ in una Persona.* p. 345.
 Illud repre-
 hendit, quod non nulli voce: *Persona*,
 abuterentur, accipientes eam in signifi-
 catione originali nominis latini, pro Per-
 sona

Sæculum V. sona ficta, quales in Theatris exhiberi
 A.C. 433. lent; itaque quoties dicebant, Deum ho-

minem factum esse in Persona, volebat
 dicere, in sola specie externa factum,
 in errorem Manichæorum relabebantur.

p. 350. Post hanc digressionem, iterum refer
 exemplum Tertulliani, & Origenis, ut
 ostendat, nunquam unius Doctoris privati

p. 555. Auctoritati fidendum, rursusque commen-
 dat usum Regulæ; Doctrinæ antiquæ esse
 insistendum, & omnia excludenda, que
 sapiunt novitatem, infallibilem Heresim
 Notam, cum Religio non ingenii huma-
 ni inventum sit, sed Depositum, quod

p. 357. Deus Ecclesiæ suæ commisit.

Licitum quidem, inquit: sed & utile
 p. 359. *in Doctrina Religionis erudiri, verum in*
eum tantum finem, ut explicetur, & con-
firmetur, nihil autem mutetur; rursus ut

p. 367. *traditio summam litteris consignetur,*
& nova voce fides antiqua exprimat.

Diversos deinde modos tradit, quibus Ha-
 reses tam novæ, quam antiquæ oppugnetur.
 Hæc in primo Vincentii Lerinensis
 monito leguntur. In secundo traditarum
 in primo Regularum applicatio practica
 docebatur, & modus, quo Auctoritas Pa-
 trum, Concilii Ephesini exemplo, adhi-
 benda; at vero secundum hunc commen-
 tarium Vincentio suffuratus est non ne-
 mo, antequam ultimam manum addidisset;
 hinc omissio secundo, ad calcem primi

Gennad. ca-
 tal. c. 63.

mi moniti totius operis summarium po- Sæculum V.
A.C. 433.
fuit. Ultimo Auctoritatem duorum Sum-
morum Pontificum, S. Sixti, & S. Cœle-
stini subjunxit.

§. XXIV.

S. Prosperi Opera.

Etiam si Vincentius in suo opere de Pe-
lagianis, tanquam Hæreticis damna-
tis, mentionem sæpe ingerat, suspicionem
tamen non effugit, eundem ipsum Vin-
centium (*) objectionum Auctorem esse,
quibus S. Prosper respondit. Suspicioni
locum dat conveniens nomen, & Vicinia
Cassiani, aliorumque Presbyterorum Mas-
siliensium, qui sub idem tempus impug-
nabant S. Augustini Doctrinam de Gratia,
quod modum non teneret, essetque peri-
culosa, ob consequentia, quæ inde dedu-
cebant; erant autem propositiones, ut
ipsi prætexebant, inde sequentes sexde-
cim, falsæ, & scandalum moventes, quæ
omnes eo collineant; Deum non omnes
homines velle salvare, majorem nume-
rum ad damnationem prædestinasse, iis-
que salutem suam operari esse impossi-
bile, & Deum esse Auctorem peccati. S.
Prosper singulis objectionibus singillatim
respon-

(*) Anonymus I. non incongrue arguit, alium
esse ab isto Vincentium, qui objectiones scripsit.

Hist. Eccles. Tom. VI,